

Əziz-girami bildiyim üç varidatım var. Birincisi odur ki, – mən istiqanlıyam, ikincisi – qənaətciləm; üçüncüsü də – başqalarından irəli dürtülməyi heç vaxt özümə rəva bilməmişəm. İstiqanlıyam, insansevərəm deyə – çox şeyə cüretim çata rəva yaddaşıma güvənirəm. Qənaətciləm – o ucbatdan da səxavət yiyəsi olmağıma ələ bir əngəl yoxdur. Qaldı qeyrilərindən irəli çıxmağı özümə rəva görməməyimə – ələ bu səbəbdən əgillili başçı olmağa hər zaman imkanım var... Kim qədirşünas olmadan, insanlara yovuşmadan guya cəsurdusa, ya qənaətcil olmadan özünü səxavət yiyəsi kimi göstərsə, həm də yerli-yersiz gözə soxulursa, – deməli özünü məhvə sürükləyir... Bayaq dediyimiz saf adamınsa xilasına Göylər özü zamindir...

DAO-sindən...

O, BİRİNCİLƏRDƏN İDİ...

Həmişə də birincilərdən olub. Üzeyir bəy Hacıbəylinin «Leyli və Məcnun» əsərində də Nofəli ilk oynayan o olub, «Koroğlu»da Həsən xanı da ilk dəfə o yaradıb, Müslüm Maqomayevin «Şah İsmayıl» operasında Aslan şah obrazında da birinci o çıxış edib, Niyazinin «Xosrov və Şirin»ində Şapuru, Qliyerin «Şahsənəm»ində Xanı, Rossininin «Seviliya bərbəri»ndə Fiqaronu, Jorj Bizenin «Karmen»ində Eskamilyonu, Cüzeppe Verdinin «Aida»sında Amonasronu, «Otello»da Yaqonu, «Traviata»da Jorj Jermonu da birinci dəfə o, səhnəyə çıxanb. O kimdir? Hələ 26 yaşından birincilər sırasında olan, ölkə xaricinə ilk qastrol səfərinə göndərilən, 28 yaşında Əməkdar artist, 40 yaşında isə Xalq artisti fəxri adlarına layiq görülən bu sənətkar kim ola? Ağababa müəllim. Səmərali fəaliyyətiylə milli opera sənətimiz tarixində özünə məxsus iz qoyan, Opera və Balet teatrımızın səhnəsini özünə doğma evitək yaxın bilən Ağababa Bünyadzadə. Yəqin ki, yaşı 50-ni ötmüş hər kəsə bu ad tanış gəlir. Daha doğrusu, tanış gəlməlidir.

Ona görə ki, öz dövründə Azərbaycan operasının ən üreyəyatım baritonunu tanımaq mümkün deyil. Vaxtilə Opera səhnəmizi onsuz təsəvvüvə gətirmək belə mümkün deyildi. Onda opera incilərimizlə maraqlanan da çox idi, onları qiymətləndirən də.

İndisə yubileydən-yubileyə yada düşür ki, belə bir məşhur sənətkarımız olub. O da əgər yubiley qeyd edilse...

HASIYƏ

Mərhum həkim Ağabəy Sultanov o vaxt jurnalımıza verdiyi müsahibəsində demişdi ki, hələ gəncliyindən Opera və Balet teatrına getməyi çox xoşlardı. O qədər getmişdi ki, bu teatrın səhnəsində oynanılan opera və baletlərin artıq məzmununa və hətta oxunan ariyalara belə bələd idi. Amma qərribə xasiyyəti vardı: əzbər bildiyi əsərin xoşladığı pərdəsinə təkrar-təkrar baxa bilirdi.

Məsələn, «Toska» operasında təkə Kavaradossinin ariyasına görə yalnız III pərdəyə tamaşa edərdi. Və yaxud, əksinə, əsərin bəyəndiyi parçası lap tamaşanın əvvəlindəydisə, yalnız o hissəyə baxıb çıxardı. Bax, belə opera həvəskarlarımız olub vaxtilə.

* * *

Ağababa Bünyadzadə yaradıcılığı və şəxsiyyəti haqda yazmaq fikrinə düşənlərin halına acıyırım. Yolunuzu kitabxanalara da salsaz, arxivləri ələk-vələk də eləsəz, demək olar ki, bir şey tapa bilməyəcəksiz. O barədə nə qəzet məqaləsi, nə bir xatırlama, ya da nəşə...

Bəlkə elə hər dövrdə təkrarlanan jurnalist səhvi, laqeydliyidir ki, opera səhnəsində can qoyan sənətkərlərimizin fəaliyyəti çox vaxt diqqətdən uzaq düşüb.

Ad günü iyulun 19-a düşən müğənni-aktyorun yubiley gününün «havanın istiliyi» ucbatından ay yarım əvvəle keçirilməsi xəbərinin də hələ dəqiq informasiya olmadığını nəzərə alıb, «axtarışa» çıxdım. Şükürlər olsun ki, zəhmətim hədər getmədi. Özümə həmsöhbət tapa bildim. Bu – sənətkarı canından da artıq istəyən, hələ də onun xiffətini çəkən, onunçun danıxan qızı Nailə xanımdı. Atasının ölümündən 40 il keçsə də bu təmkinli, xanım-xatın qadın qəhərini boğa bilmir, danışıqca səsi titrəyirdi...

– Atamı çox sevirdim. Onunla nəfəs alırdım. Evdə olmayanda özümə yer tapa bilmirdim, səbrsizliklə yolunu gözləyirdim. Ona görə ki, evə gələndə hədiyyələrdən əlavə maraqlı əhvalatlar gətirirdi biza. Bir qızım var, iki nəvəm. Amma hələ də yeri görkür mənimçün. Hənirini hiss edirəm.

Anamın xasiyyəti başqa cürdü, atam ondan fərqliydi. Odur ki, cürət edib, ona danışı bilmədiklərimi atamla bölüşürdüm.

– Uşaq vaxtı hamıya elə gəlir ki, anasından gözəl qadın, atasından qüvvətli kişi yoxdur yer üzündə. Sizdə də belə hissələr olub?

– Onlar doğrudan da gözəl cütlük idilər. Bir-birlərinə çox yaraşırdılar. Bir yere qonaq gedəndə və ya teatrdə olanda hamının gözü qalırdı bizdə.

Anam məni atamın tamaşalarına həmişə aparıb. «Koroğlu» tamaşasını çox sevirdim. Onunla birgə qastrollara da gedirdik. Yadımdadı...

* * *

XATIRƏ

«Gəncə teatrında «Şah İsmayıl» səhnəyə qoymuşdular. Balaca Nailə də zalda sakitcə oturub tamaşa edirmiş. Atası Aslan şahı oynayırdı.

Aslan şahın ölüm səhnəsində qızçıqaz hövlnək ayağa qalxıb, bütün zal boyu qaça-qaça qışqırı: «Öldürdülər, atamı öldürdülər» deyib səhnəyə yol axtarı. Axır ki, atasını sağ-salamat görüb, sakitləşir».

* * *

– Nailə xanım, nə əcəb atanız sizi öz sənətinə yönəltmədi. Halbuki artıq 3-4 yaşlarından Opera teatrının repertuarındaki bütün tamaşalara demək olar, baxmışdız. Axi qız uşaqları elə «anadangəlmə» rəqqasə və ya müğənni olurlar.

– Qoymadı. Səsim də lazımı qədər, həvəsim, meylim də. Dedi: «Yox, nə qədər sənətdəyəm, sən müğənni olmayacaqsan. Əgər məndən yaxşı oxuyacaqsansa, buyur,

başla, yox, gücün çatmayacağısa, onda məni biabır eləmə».

Sonra incidiyimi görüb, yumşalır, başımı sıgallayıb əlavə edirdi: «Bu çox ağır sənətdir, qızım, dözlülməzdir. Sənətimin hər üzünü görmüşəm. İstəmirəm mənim kimi əziyyət çəkəsən».

Həqiqətən, sonralar – böyüyüb məşqlərində iştirak edəndə və keçirdiyi əziyyətli saatları dərk edəndə başa düşdüm ki, atamın dedikləri elə-belə, başaldadan sözlər deyilmis.

Əvvəla, tamaşaqaabağı bütün günü heç kəslə kəlmə kəsməz, ağzına bir tiki almazdı.

Həyacandan evdə otura bilmirdi. Tamaşadan 2 saat qabaq artıq teatrda olurdu. Hər tamaşa üçün təlaş keçirirdi. İstər təzə tamaşa olsun, istərsə illər boyu oynadığı obraz.

«Şah İsmayıl»da Aslan şahı 500 dəfə oynayırdı. Buna baxmayaraq tamaşadan əvvəl yenə səbri çatmaz, ürəyi sözüne baxmazdı.

* * *

Qeyd: Bəlkə elə bunun nəticəsidir ki, 74-cü ildə – 59 yaşında ürək çatışmazlığından dünyasını dəyişdi. Yaradıcı adamların qəlbi nazik olur axı. Onlarla gərə ehtiyatlı davranasan. Ailə üzvlərindən də xüsusi qayğı, qulluq gözləyirlər.

* * *

– Evimizin yeganə övladıydım. Ər-arvad mənim nazımı necə çəkirdilərsə, eləcə anamla mən də atamın qulluğunda müntəzirdik. Onu daim qoruyurduq. Cürət edib, atamın yaxınlığında nə asqıra, nə də öskürə bilməzdik. Çünki daim xəstəliyi ondən uzaqlaşdırırdıq.

Belə hallarda atam yenidən öyüd-nəsihət verərdi: «Görürsənmi, qızım, sənətimin nə cür çətinlikləri var. Səsimi itirməmək üçün özümü hər şeydən təcrid etmək məcburiyyətindəyəm.

Odur ki, indidən özünə elə bir sənət seç ki, peşman olmayasan. Sonra gec olar.»

Nailə xanım danışırdıqca, ötən günləri andıqca kövrəlir, qəhərlənirdi.

– Atamı dünyalar qədər sevirdim. Heç vaxt onun bir sözünü iki eləməirdim. Ona görə də konservatoriyanın musiqişünaslığı fakültəsinə üstünlük verdim.

Fu seçimimə görə heç peşman da deyildim. Çünki elə bil Allah-teala ürəyimə salmışdı ki, onu erkən itirəcəyəm. Ona görə də vaxtımın çoxunu onunla keçirməyə can atırdım.

Birlikdə şəhərə çıxırdıq, gezintilərə vaxt

ayırırdıq. Cəmaat arasında olmaq onun özünə də ləzzət verirdi. Dostlarla, tanış-bilişlə rastlaşıb, salamlaşır, hal-əhval tuturdu.

Nəyə görə? Ona görə ki, ötən əsrdə opera sənətinin vurğunu çox idi. Opera musiqimizin gözəlliyini duyan, bu sənətlə maraqlanan adamlar atamla harada rastlaşırdılarsa, öz sevgilərini biruzə verməkdən çəkinmirdilər.

* * *

XATİRƏ:

«Ata-bala şəhərdə növbəti gəzinti zamanı Ağababa Bünyadzadə Dram səhnəsinin ulduzu Ələsgər Ələkbərovlə rastlaşır, ayaq saxlayıb xeyli söhbətləşirlər. Hərə öz sənətinin gözəlliklərindən, qabarıqları uğurlardan bəhs edir. Nəhayət, söhbətə Ələsgər Ələkbərov xitam verir: «Ay Ağababa, Operada sən, Dramada mən», – deyir. Qəhqəhəylə gülüşüb ayrılırlar.»

* * *

Nailə xanım, *Bülbül adına musiqi məktəbində oxuyanda atanızın şən-şöhretinin uğurlarınıza az da olsa təsiri olubmu?*

– O məktəbdə elə bir dövrə oxumuşam ki, sınıfdə hamımız bərabər səviyyəli ailələrdən çıxmışdıq. Hamımız məşhur yaradıcıların övladlarıydıq və bizi də valideynlərimiz kimi yalnız yaradıcılıq telləri bir-birimizə bağlayırdı.

– *Bəs Ağababa müəllimin özündə necə,*

onda şöhrətdən razılıq hissi varmı?

– Atam çox sadə, böyük-küçik yeri bilən adamdı. Hər kəsin dilini bilirdi. Fəhlənin üreyini ələ alardı, ziyalıyla sənətdən söz açardı, qocayla qoca kimi rəftar edər, söhbətin yönünü tutardı. Hamının sevimlisiydi.

Özündənrazılıqdan, təkəbbürdən çox uzaqdı... axı özü də sadə ailədən çıxmışdı. Bilmirəm, onun sənətə haçan və necə gəlməsi haqda məlumatınız varmı?

ÖMÜRLÜYÜNDƏN

«Atasını erkən itirmişdi. Üreyisinq idi. Mustafə Sübhü küçəsində nənəsiylə birgə yaşayırdı. Əli çörəyə çatsın deyə işləməyə can atırdı. Fabrik-zavod peşə məktəbini bitirmişdi. Odur ki, zavodda tokar işləməyə başladı. Eyni zamanda zavodun özfaaliyyətində də iştirak edirdi.

Çox keçmir, yoldaşları onun səsinde olan qeyri-adi baritonu «kəşf» eləyir. «Bu cür ki, səsin var, burda nə işin var axı?» – deyib, gənc tokara məsləhət görürlər ki, o, belə nadir səsinin ardınca getsin.

Elə bu ərafədə Opera və Balet teatrının xor kollektivinə üzv seçiminə başlanmışdı. Gənc Ağababa özünü sınamaq qərarına gəlir.

Bəxtindən Üzeyir bəyin qarşısında oxumalı olur. Gəncin bariton səsi Üzeyir bəyin xoşuna gəlir və onu qəbul edir. Gənc razılaşmır. Deyir, əvvəl deyin görüm, mənə nə qədər maaş verəcəksiz. Neçə deyirlərsə, razılaşmır: «Yoox, zavodda bundan artıq verirlər», – deyib ordan çıxır.

Anketindəki ünvanda onu axtarıb tapırlar

və tələbinə uyğun olaraq onu xora qəbul edirlər.

* * *

Təsəvvür etmək çətin deyil ki, 300 adamın arasından 13 iştirakçının seçilməsi işi nə qədər ciddiymiş. Və həmin qəbul

olunmuşlardan Ağababa Bünyadzadə də vardı.

Onun yaradıcılıq amplusı tez bir zamanda üzə çıxdı. Bir tərəfdən Üzeyir Hacıbəylinin, teatrın baş rejissoru İsmayıl Hidayətzadənin ürək-dirəyi, rejissor Soltan Dadaşovun ona arxa-dayaq durduğu gənc həvəskara qol-qanad verdi, teatr mühitinə öyrəşdirdi. Digər tərəfdən də Allah vergisi, istedad və bacarığı sayəsində özünü həm müğənni, həm də dramatik aktyor kimi sübüt eləyə bildi.

Bələcə 38-ci ildə xora yazılan gənc tokar 39-da artıq solist kimi çıxış edir, 41-də İrana gastrol səfərinə gedir, 43-də isə artıq Əməkdar artist adına layiq görülür.

* * *

ETİRAF

– Atamın təmiz, gur, təkrarolunmaz səsi vardı. Həmişə ondan soruşardım ki, ay ata, heyifim gəlir e, niyə axı oynadığın rolların hamısı mənfəi obrazlardı – kimisə öldürürsən, nə bilim, kiməsə hədə-qorxu gəlirsən... Üzün belə mehriban, üzügülər, üreyiyumşaq insan ola-ola adamlarda sənə qarşı pis fikir oyana bilər.

Deyərdi: «Bu, səsimin tonuna görədi. Bariton səslə qəzəbli, məkrli, mənfəi obrazlar oxuyurlar. Sənətdən baş çıxaran tamaşaçılar bunu gözəl dərk edir, narahət olma. Biz də məhz onlar üçün dəridən-qabıqdan çıxırıq».

XATİRƏ

«Böyük sənətkar heç vaxt səfərlərə tək çıxmazdı. İstər qastrol səfəri olsun, istərsə də adi məzuniyyət – xanımını və qızını da özüyə aparardı. Kislovodskda ailəsiylə birgə istirahət edərkən orda Böyük teatrın qastrolları gedirdi. Bünyadzadənin bu teatrla yaradıcı əlaqələri vardı. Gedib-gəlirdi.

Bir gün truppada hansısa aktyor xəstələnir. Teatrın rəhbərliyinə xəbər çatır ki, Bünyadzadə bu şəhərdə istirahətdədir. Bütün klassik əsərlərin partituralarını əzbər bilən sənətkar onların dəvətini qəbul edib teatrı çıxılmaz vəziyyətdən qurtarır.

Bu əlbəttə ki, həyatında yegana hadisə deyildi. Elə bu səbəbdən onun soracağı ölkədən kənara da yayılmışdı. Bir çox teatrlardan dəvətlər gəlirdi. Dəfələrlə Böyük teatrdə işləməyə çağırıldı. Amma dəvətlərin heç birini qəbul etmədi.

Dedi: «Mənimçün bura daha yaxşıdır. Öz yurdumda, doğma torpağımda, doğma teatrimdə».

* * *

MƏSLƏHƏTLƏRİ

– Nailə xanım, dediyiniz kimi 16 yaşından işləməyə başlamısınız. Atanız niyə razı oldu ki, işləyəsiz?

– Bunun tarixçəsi var. Bir gün ailəlikcə yığılmışdıq süfrə başına. «Yemək istəmirəm, kökəlirəm», – deyib, boşqabımı geri itələdim.

Elə bunu demişdim ki, atam acıqla dedi: – «Sabahdan gedirsən işləməyə. Onda

bilərsən bir parça çörək pulu qazanmaq nə cür çətinliklə başa gəlir. Onda çörəyin qədrini bilərsən, ona belə arxa çevirməzsən».

Öz ki işləməyə erkən başlamışdı və zavodda qan-ter içində çalışmışdı, övladının belə saymazlığı kişiyyə əməlli-başlı yer ələmişdi.

Döna-döna tapşırırdı: «Hər hansı bir iş görəndə, hər addımını atanda həmişə məni xatırla, məni düşün ki, səhv addım atmayasan. Belə etsən, həm özünə peşmançılıq gətirməzsən, həm də mənim üzümü ağ ələyərsən».

Mən də atamın bu sözlərini qulağımda sırğa ələmişəm, məsuliyyətimi daha da artırmışam ki, atamın hörmət-izzətinə xələl gətirməyim. Onunla həmişə fəxr ələmişəm. Çünki o özü xalqının, ailəsinin fəxri idi.

Ağababa Bünyadzadə səhnəyə çıxanda zalda qopan alqış sədaları indi də qulağımdan çəkilməyib.

«Koroğlu»da o cür Həsən xan olmayıb. Atam olduğuna görə demirəm. Doğru sözümdür. Həqiqətən o, səhnəyə əsl xan kimi çıxırdı: ucaboy, təmkinli, ağır addımlarla yeri yirdi. Həyatda da görünüşü belə cazibədarı.

Sonralar nə qədər Həsən xanlar gəldi səhnəyə. Görürəm, yox, həmin Həsən xandan əsər-ələmət hələ ki yoxdu...

* * *

İndiki nəsil tanımır onu. Onlar kimi tanıyırlar ki, özlərindən, özləri kimilərindən və yaratdıqları xitlərdən, replərdən özge. Amma vaxtilə...

Bünyadzadə kimi sənətkarlar adla idi... Evinə gedib-gələn çox idi...

Teatrdən həmkarların şirin söhbətlərini dinləmək üçün başına toplaşardı.

Qonşular onu elə həyətdə «yaxalayıb» sorğu-suala tutardılar... O vaxt beləydi...

İndi zaman dəyişib, insanlar bir-birilərindən uzaq düşüblər. Nəinki qonşular, heç qohumlar da bilmirlər, kim harda yaşayır.

Ağababa Bünyadzadə haqda yazıma

müsaib axtararkən nə qədər soraqlaşdımsa, bu böyük sənətkar «gördüm, onunla bir səhnəni paylaşdım, opera səhnəsində çiyindəş oldum» deyənlər tapılmadı. Bəlkə də hardasa bu opera ulduzuyla bağlı xatirələrlə yaşayan kimsə var. Mən ki tapamıdım. Zəngləşdiyim, mürciət elədiyim kimsədən nə bir xəbər, nə də bir soraq. Yalnız bircə nəfər səsimə səs verdi: Hüseyn müəllim.

Sənətkarla bir səhnədə tərəf-müqabil olmuş, qastrol səfərlərinə birgə getmiş, Üz.Hacıbəyli adına Bakı Musiqi Akademiyası vokal kafedrasının müəllimi, professor, Əməkdar artist Hüseyn Əliyev.

MÜSAHİBƏ

– Hüseyn müəllim, Ağababa Bünyadzadə ilə ilk görüşünüzü necə xatırlayırsız?

– Konservatoriyayı bitirdikdən sonra bəstəkar Fikrət Əmirov məni Opera və Balet Teatrına gətirdi. Burda mən adı dillər əzbəri olan, güclü bariton səmə malik, opera həvəskarlarının sevimlisi, teatrın bədii məsləhətçisi, Xalq artisti Ağababa Bünyadzadə ilə tanış oldum. Məni çox güclü qarşıladı. Səsimi dinlədi və mənə böyük bələk arzuladı. Həqiqətən də belə bir məşhur sənətkarla eyni səhnəni paylaşmaq, onunla tərəf-müqabil olmaq 25 yaşlı gənc üçün böyük fəxr idi.

– Yərinizdə necə qalıb?

– Güclərüz, sadə, mehriban, hamıya kömək etməyə can atan və yardımını heç kəsdən əsirməyən bir insan kimi. Özüm onun yaxşıqlarının şahidi olmuşam. Ailəsinə göstərdiyi qayğı, iş yoldaşlarına və

ümumən onu əhatə edən insanlara olan münasibəti, diqqəti göz önündəydi.

Ağababa müəllim sənətlə nəfəs alırdı. İfaçılığından əlavə, gözəl aktörlük bacarığı vardı. 40 ilə yaxındır ki, o, aramızda yoxdur. İnanın ki, 1974-cü ilin o ağır günü kiçik tərffüatına qədər xatirimdədir. 1957-ci ildən bərabər çalışdığım ustadımı özümlə həm dost, həm arxa bilmişəm. Aramızda olan böyük yaş fərfinə baxmayaraq, bizi bir-birimizə bağlayan dostluq münasibəti qiblə ediləcək qədərdir.

1959-cu ildə Moskvada keçirilən Azərbaycan mədəniyyəti öngünlüyündə onunla bərabər çıxışım ən uğurlu və yaddaqalan çıxışlarımdandır.

– Onunla birgə bölüşdüyünüz tamaşa və rollardan danışardız.

– İlk debütüm Üz.Hacıbəylinin «Koroğlu» operasında oldu. Ağababa Bünyadzadə Həsən xanı, mənə Koroğlunu oynayırdım. Onun səhnədə yaratdığı atmosfer məni məftun edirdi. Ümumiyyətlə çox güclü, təmiz auraya məxsus bir insandı. Mən «Aida», «Karmen», «Otello», «Toska» kimi musiqi dünyasına adları qızıl həflərlə yazılmış bənzərsiz, dərin məzmunlu operaların adlarını çəkmək istədim. Bu operalarda onunla yanaşı ən çətin obrazları yaratmağa müvəffəq olmuşam. Belə bir aktyorla tərəfdaş olmaq, onunla eyni səhnəni paylaşmaq böyük xoşbəxtlikdir. Hesab edirəm ki, onunla birgə etdiyim çıxışlar yaradıcılığımın həmişəyaşar, unudulmazlarıdır.

1974-cü ilə qədər Bünyadzadənin adı afişalarda, qastrol səfərlərində və təqdimatı

keçiriləcək hər hansı bir operada başda yazılırdı... Ona verilən qiymət başqaydı.

– Onun tələbələri, ardıcılıları varmı?

– Təəssüf ki, müəllim kimi pədaqoji fəaliyyət göstərməyib. Onun davamçıları olsaydı – kaş ki olaydı...

– Ümumiyyətlə, bir pədaqoq kimi deyin görüm, sizcə vokal sənətiylə məşğul olan kəslərdən ilk tələb olunan nədir?

– Səbr, hövsələ, zəhmət. Məlumdur ki, hər bir işdə insanı uğur müşayiət edirsə, bu, ilk növbədə onun zəhmətsevərliyi ilə irəliləyir. Təbii, vokal sinfinə daxil olmaq istəyənlərin əli həmişə çox olub. Lakin əsas məsələ budur ki, gözəl səsi Allah-təala səndən əsirməsin.

Onu da qeyd edirəm ki, ustadım Ağababa müəllimin hər hansı bir qastrol səfərində uğurla qayıdırsaydı hər şeydən öncə vətəninə başucalıqı gətirirdi. Əvəzində incəsənət naminə gördüyü hər bir iş, çəkdiyi zəhmət dövlət tərəfindən yüksək qiymətləndirilirdi.

Düşünürəm ki, insana sağlığında verilən qiymət ən yüksək mükafatdır, elə deyilmi?! Bu baxımdan Ağababa Bünyadzadəni xoşbəxt sənətkar hesab etmək olar. Ona görə ki, bu qiyməti o, sağlığında iken qazanıb.

